

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., Mudroňova 7356/51, Piešťany, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/1/2025 zo 7. januára 2025, postupu a uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 28T/5/2023 z 30. decembra 2024 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/17/2025 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2025 a doplnenou 25. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada zrušiť napadnuté uznesenia, prikázať krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, priznať primerané finančné zadosťučinenie (30 000 eur od krajského súdu a 30 000 eur od okresného súdu) a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal 7. februára 2023 na sťažovateľa obžalobu pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. c) a d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona a pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3

písm. b), c) a d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

4. Sťažovateľ je v predmetnej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 28T/5/2023 stíhaný väzobne z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom lehota jeho väzby začala plynúť 23. augusta 2022.

5. Uznesením zo 6. decembra 2024 okresný súd rozhodol o prijatí obžaloby prokurátora z 3. septembra 2024 sp. zn. 1Pv/550/2207. Sťažovateľ v nej bol obžalovaný z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a právnická osoba Balkona SK s.r.o. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 1, § 2, § 3 a § 4 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

6. Proti uzneseniu o prijatí obžaloby podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

7. Okresnému súdu bola 16. decembra 2024 doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorú okresný súd napadnutým uznesením (z 30. decembra 2024) zamietol, neprijal záruku dôveryhodnej osoby – družky sťažovateľa ani písomný sľub sťažovateľa a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

8. Sťažovateľ podal do zápisnice v deň vydania napadnutého uznesenia sťažnosť, ktorá bola podľa zistenia ústavného súdu predložená so spisovým materiálom krajskému súdu 22. januára 2025. Krajský súd o sťažnosti rozhodol 30. januára 2025 a napadnuté uznesenie krajského súdu o väzbe bolo doručené sťažovateľovi a jeho právnemu zástupcovi 6. februára 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k väzobným rozhodnutiam spočíva najmä v nasledovnom:

a) napádané uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené;

b) namieta, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté až na 52. deň od doručenia žiadosti okresnému súdu, čo je v rozpore s čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to najmä s ohľadom na to, že ide o opakovanú žiadosť o prepustenie z väzby;

c) sťažovateľ poukazuje na to, že má dostatočné sociálne zázemie vo svojej rodine a od obchodných partnerov má prísľub, že bude zabezpečený príjem na vybavenie klientov. Argumentuje možnosťou využitia monitorovacieho náramku v kombinácii so zákazom vycestovať do zahraničia, povinnosťou dostavovať sa na stretnutia s probačným a mediačným úradníkom a kontrolou technickými prostriedkami na určenie polohy podľa zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov;

d) v prípade uznania viny mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody v rozpätí 2 až 8 rokov (značná škoda spolu vo výške viac ako 260 000 eur, pozn.). Vydané väzobné rozhodnutia sú v rozpore

s princípom proporcionality, keď spodná hranica trestnej sadzby v jeho prípade je 2 roky, pričom vo väzbe bol v čase podania ústavnej sťažnosti takmer 29 mesiacov. Sťažovateľ dosiaľ vypovedal k 12-tim skutkom (zo 232), pričom je navrhnutých ďalších cca 270 svedkov. S ohľadom na uvedené, keďže už teraz je podľa sťažovateľa zrejmé, že do uplynutia maximálnej lehoty väzby nebude vo veci rozhodnuté, mal by byť pustený na slobodu. Súdy podľa sťažovateľa nedostatočne zohľadnili faktor plynutia času a teóriu zosilnených dôvodov väzby, zásadu primeranosti a proporcionality väzby vo vzťahu k samotnému trestnému stíhaniu, a to tým skôr, že podľa sťažovateľa vo veci neboli zistené nové okolnosti;

e) dôvodnosť väzby nemôže byť založená len na tom, že sťažovateľ bol v minulosti odsúdený. Sťažovateľ namieta záver súdov o tom, že trestné činy spáchal počas plynutia skúšobnej doby a dohľadu probačného a mediačného úradníka, pretože rozhodnutie súdu sa nestalo vykonateľným (bola vykázaná len fikcia doručenia, ktorá nie je prípustná). Nesprávne je tvrdenie súdov, že mal žalované skutky spáchať ako štatutárny orgán v čase plynutia zákazu činnosti – výkonu funkcie štatutárneho orgánu, pretože dokumentáciu podpisoval ako riaditeľ prenajatý na personálny lízing. Pokračovanie v trestnej činnosti je minimálne diskutabilné s ohľadom na opakovanú medializáciu prípadu;

f) sťažovateľ namieta aj celkové prieťahy – keď sa hlavné pojednávanie uskutočnilo 30. septembra 2024 a nasledujúce až 17. januára 2025.

10. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu o prijatí obžaloby sťažovateľ namieta arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k jeho námietkam. Sťažovateľ tvrdí vecnú a miestnu nepríslušnosť Okresnej prokuratúry Trnava. Uvádza, že mu nebolo odpovedané na námietku zaujatosti podanú na prelome júla a augusta 2024, porušené malo byť aj jeho právo na obhajobu tým, že nebol riadne a včas upovedomený o menách svedkov a poškodených, ktorých chcel vyšetrovateľ vypočuť. Namieta oneskorený prístup k vyšetrovaciemu spisu, nezákonné spojenie vecí a občianskoprávnu povahu zmluvy o dielo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany (m. m. IV. ÚS 415/09, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07). Uvedené tak ústavný súd aplikoval, pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 3 dohovoru, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy čl. 5 ods. 1 a čl. 13 a 14

dohovoru (a to aj s ohľadom na to, že vo vzťahu k týmto namietaným porušeniam buď úplne absentovala ústavnoprávna argumentácia, alebo bola minimálne nepostačujúca).

12. Vzhľadom na petit ústavnej sťažnosti ústavný súd neskúmal ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa prieťahov v trestnom konaní spočívajúcich v odstupe medzi hlavnými pojednávaniami v rozpätí 110 dní. Len pre komplexnosť napriek tomu ústavný súd poukazuje na to, že touto námietkou sa v plnom rozsahu zaoberal krajský súd v napadnutom väzobnom rozhodnutí a zdôraznil, že odstup medzi pojednávaniami bol spôsobený rozhodovaním o podaniach sťažovateľa v súvisiacich veciach. Ako správne uviedol krajský súd, rozhodovanie o procesných otázkach tvorí súčasť konania vo veci samej, preto nemožno posudzovať prieťahy v konaní len časovou optikou „od jedného hlavného pojednávania po druhé“.

III.1. K napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu:

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je teda subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

14. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (a analogicky čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru) v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného súdu, teda krajského súdu ako súdu sťažnostného, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

15. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak ústavný súd nemá danú právomoc, a preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu o prijatí obžaloby prokurátora:

16. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. V súvislosti s uplatňovaním princípu subsidiarity ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia označených práv sťažovateľa v prebiehajúcom trestnom konaní vo svojej judikatúre vychádza z právneho názoru, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia

znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, I. ÚS 314/09).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa, a to z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 132 ods. 2 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe napadnutým postupom okresného a krajského súdu:

19. Pokiaľ ide o dĺžku väzobného rozhodovania, ústavný súd uvádza:

- Sťažovateľ doručil žiadosť o prepustenie z väzby vecne nepríslušnému najvyššiemu súdu (6. decembra 2024, pozn.), ktorý ju 16. decembra 2024 postúpil okresnému súdu. Ten na pojednávaní 30. decembra 2024 vydal napadnuté uznesenie, ktoré stranám priamo na mieste doručil.
- Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 9. januára 2025. Medzičasom sa vo veci konalo hlavné pojednávanie (17. januára 2025). Krajskému súdu bol preto spis doručený 22. januára 2025. Odvolací súd o väzbe rozhodol o 8 dní neskôr – 30. januára 2025. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 6. februára 2025.
- Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva by rozhodovanie vo väzobných veciach na jednom stupni malo trvať maximálne tri týždne (rozsudok G. B. v. Švajčiarsko z 30. 11. 2000, č. 27426/95 a rozsudok Sarban v. Rumunsko zo 4. 10. 2005 č. 3456/05; m. m. napr. III. ÚS 629/2021). Ústavný súd už opakovane konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 400/2019 a i.).
- Okresnému súdu trvalo vydanie uznesenia 14 dní, čo je plne akceptovateľné. S ohľadom na konanie hlavného pojednávania mohol okresný súd zaslať sťažnosť krajskému súdu najskôr 17. januára 2025, pričom tak urobil o 4 dni neskôr, čo je však rovnako akceptovateľné. Z uvedeného vyplýva, že zo strany okresného súdu nedošlo k žiadnym nedôvodným časovým úsekom nečinnosti a vo veci konal plynule. Konanie krajského súdu od predloženia veci do doručenia napadnutého uznesenia sťažovateľovi trvalo 15 dní, čo je plne akceptovateľný časový úsek, preto ani krajskému súdu nemožno v tomto smere nič vytknúť.
- Ústavný súd do celkovej dĺžky trvania konania o osobnej slobode sťažovateľa nemohol zaradiť dobu, počas ktorej žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu disponoval najvyšší súd. Sťažovateľ, o ktorého obdobných žiadostiach už bolo viackrát rozhodované, navyše zastúpený kvalifikovaným obhajcom, si musel byť vedomý skutočnosti, že najvyšší súd nebol oprávnený o takejto žiadosti konať a rozhodovať (tým skôr, že sa tak stalo opakovane – pozri iné rozhodnutie o väzbe sťažovateľa sp. zn. I. ÚS 99/2025), a musel byť uzrozumený s tým, že adresovaním žiadosti najvyššiemu súdu

dôjde k predĺženiu konania o jeho osobnej slobode o čas nevyhnutný na postúpenie žiadosti vecne a miestne príslušnému prvostupňovému súdu.

- Ústavný súd s ohľadom na uvedené v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K napadnutému uzneseniu krajského súdu o väzbe:

20. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Nie je preto úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené (pozri II. ÚS 201/2024).

21. Pre vzatie obvineného do väzby musia byť splnené formálne, ako aj materiálne podmienky, ktoré musia byť naplnené súčasne. Formálna podmienka dôvodov väzby sa prioritne viaže na existenciu zákonného a dôvodného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré musí byť zákonné nielen z formálneho hľadiska, ale aj z pohľadu zákonnosti postupu príslušných orgánov pri jeho vydaní. Materiálna podmienka väzby má hmotnoprávnu povahu a posudzuje sa pritom, (a) či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existujú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a (b) existencia niektorého (alebo viacerých) z dôvodov väzby.

22. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že na strane sťažovateľa boli splnené formálne podmienky väzby (vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a jeho oznámenie, rozšírenie obvinenia a jeho oznámenie).

23. Pokiaľ ide o materiálne podmienky väzby, podľa obžaloby mal sťažovateľ uzatvárať záväzkové vzťahy so záujemcami o dielo, pričom keď získal zálohu na vykonanie diela, následne už vo svojej činnosti nepokračoval a prijaté prostriedky nevrátil. Podstatou stíhanej trestnej činnosti je teda to, že sťažovateľ mal poškodených uviesť do omylu v úmysle zadovážiť si majetkový prospech, čím bola na ich majetku spôsobená škoda. Z dosiaľ vykonaného dokazovania (zmluvy o dielo, výpovede poškodených, výpisy z bankových účtov) je na účely posudzovania podmienok väzby dostatočným spôsobom preukázané, že skutky, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, boli spáchané, majú znaky trestných činov a existovali konkrétne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že ich spáchal sťažovateľ.

24. Súdny v prípade sťažovateľa konštatovali, že sú dané dôvody tzv. útekovej a preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku]. Vo vzťahu k útekovej väzbe súdy poukazovali na to, že sťažovateľ sa v prípravnom konaní opakovane vyhýbal účasti na úkonoch trestného konania,

nepreberal si zásielky na žiadnej z adries pobytu, ktoré uviedol, na týchto miestach sa nezdržiaval a nebol na nich zastihnuteľný. V tom čase nebol zastihnuteľný ani na telefónnych číslach a nereagoval ani na mailové správy. Uvedené správanie sťažovateľa (ktoré napokon nepoprel) zjavne poukazuje na snahu sťažovateľa vyhnúť sa trestnému stíhaniu (tým skôr, že si bol vedomý skutočnosti, že je v skúšobnej dobe). Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že v iných trestných veciach s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracoval.

25. Dôvody preventívnej väzby sú podľa súdov u sťažovateľa dané predovšetkým závažnosťou trestnej činnosti, pomermi sťažovateľa, ale aj jeho trestnou minulosťou. Námietke sťažovateľa, že súd vychádzal len z jeho trestnej minulosti, nemožno dať za pravdu. Je totiž zrejmé, že súdy komplexne posúdili tak závažnosť (najmä s prihliadnutím na rozsah trestnej činnosti), jeho osobné pomery, ale aj jeho postoj k dodržiavaniu právnych predpisov (5 záznamov v odpise z registra trestov a viac ako 53 záznamov v evidencii priestupkov, pričom v niektorých prípadoch bola uložená sankcia až vo výške 800 eur, čo poukazuje na závažnosť porušenia právnych predpisov).

26. Podstatným (a z pohľadu ústavného súdu jedným z najzásadnejších) argumentom dôvodnosti preventívnej väzby bola v prípade sťažovateľa skutočnosť, že mal počas plynutia podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody páchať trestnú činnosť. Rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 8T/6/2021 z 20. apríla 2022 bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na päť rokov s príkazom, aby v skúšobnej dobe nahradil poškodeným spôsobenú škodu (išlo o podvod, ale aj ďalšie trestné činy ako skresľovanie údajov hospodárskej a obchodnej evidencie, daňový podvod a zločin skrátene dane a poistného). Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu v obchodnej spoločnosti vo výmere päť rokov a sedem mesiacov. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že napriek skúšobnej dobe mal sťažovateľ pokračovať v trestnej činnosti, pričom nie je podstatné, že oficiálne tak nemohol robiť z pozície štatutárneho orgánu spoločnosti.

27. Sťažovateľ vo vzťahu k tejto argumentácii namietal, že dotknutý rozsudok mu nebol nikdy doručený (a fikcia doručenia je v tomto prípade neprípustná). Aj s touto námietkou sa však krajský súd (podľa názoru ústavného súdu správne) vysporiadal, keď poukázal na to, že sťažovateľ bol osobne prítomný na hlavnom pojednávaní pri vyhlásení tohto rozsudku, kde sa priamo na mieste on, ako aj prokurátor vzdali práva na podanie odvolania. Z hľadiska dôvodnosti väzby je teda aj podľa názoru ústavného súdu podstatná vedomosť sťažovateľa o tom, že mu 21. apríla 2022 začala plynúť skúšobná doba s probačným dohľadom. Následné doručovanie samotného rozsudku je potom z tohto pohľadu bezpredmetné.

28. Vo vzťahu k namietanej neprimeranosti trvania väzby sťažovateľ poukazuje na to, že s ohľadom na spôsobenú škodu mu v prípade preukázania viny môže byť uložený trest v rozpätí 2 až 8 rokov, a preto je súčasných viac ako 29 mesiacov trvania väzby zjavne neprimeraných. Sťažovateľovi je potrebné dať čiastočne za pravdu v tom, že odôvodnenie vo vzťahu k tejto námietke je pomerne strohé, napriek tomu je však zrejmé, že súdy sa proporционаlitou väzby zaoberali, a aj ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že trvanie väzby [stále v rámci rozpätia stanoveného v § 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku] je síce hraničné, avšak stále ústavne udržateľné. Bude úlohou všeobecných súdov, aby v rámci prípadného ďalšieho väzobného rozhodovania podstatne dôkladnejšie reagovali na túto argumentáciu sťažovateľa, pretože z pohľadu proporcionality nie je

konštatovanie súdu, že trest nemá vplyv na celkovú prípustnú dĺžku väzby, správne. Nie bez relevancie je tiež argumentácia sťažovateľa týkajúca sa aktuálneho stavu samotného meritórneho rozhodovania o jeho vine a treste, keď aj súdy samotné potvrdili, že napriek dvanástim pojednávaniam bol dosiaľ vypočutý len sťažovateľ, a ani to nie ku všetkým skutkom – ústavný súd nevytýka všeobecným súdom, že by postupovali v trestnom konaní nesprávne, pretože súčasný stav je len zrejším dôsledkom rozsiahlosti trestnej činnosti, ktorá sa kladie sťažovateľovi za vinu, upriamuje však pozornosť na to, aby sa (aj) s touto okolnosťou súdy vysporiadali pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa.

29. Vo vzťahu k dôvodnosti väzby ústavný súd konštatuje, že závery súdov nie sú ani svojvoľné, ani arbitrárne. Naopak, sú založené na objektívnych dôvodoch a dosiaľ vykonanom dokazovaní, a preto aj napriek plynutiu času možno konštatovať, že väzba je aj naďalej v prípade sťažovateľa zákonná a dôvodná.

30. Pre komplexnosť posúdenia ústavný súd konštatuje, že dôvody väzby sa od momentu vzatia sťažovateľa do väzby nezmenili, čo ale nie je stav, ktorý by nevyhnutne mal byť ústavne nekonformný. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné, či a akým spôsobom sa súdy rozhodujúce vo väzbe vysporiadali s tým, či doterajšie dôvody väzby stále platia a či nenastali nové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť väzobné rozhodnutie. Inak povedané, aj v neskorších väzobných rozhodnutiach možno poukazovať na rovnaké okolnosti, na aké prihliadali súdy pri vzatí obvineného/obžalovaného do väzby, sú však povinné v každom štádiu konania opätovne posudzovať, či sa tieto okolnosti nezmenili. V tomto prípade možno uzavrieť, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia v plnom rozsahu vysporiadal s dôvodnosťou väzby vo vzťahu k aktuálnemu stavu vedeného trestného konania.

31. Ústavný súd sa stotožňuje aj s odôvodnením súdov, ktoré konštatovali, že vychádzajúc zo správania sťažovateľa v minulosti, nemožno racionálne predpokladať, že písomný sľub sťažovateľa, záruka družky sťažovateľa, zákaz vycestovať alebo dohľad probačného a mediačného úradníka majú jednotlivo alebo kumulatívne potenciál prevážiť nad verejným záujmom na zabránení v úteku a skrývaní sa sťažovateľa v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku alebo pokračovaní v páchaní trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pokiaľ ide o elektronický monitoring, ten je len podporným fakultatívnym prostriedkom a vzhľadom na povahu trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ obžalovaný, by nebol spôsobilý ďalším skutkom tohto druhu zabrániť. V dobe internetu a elektronickej komunikácie by monitoring pohybu či dohľad probačného a mediačného úradníka zrejme nebol schopný zabrániť ďalšiemu pokračovaniu v páchaní trestnej činnosti, aká sa kladie sťažovateľovi za vinu (čo napokon dokazuje aj skutočnosť, že ani takýto dohľad nezabránil sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti po predchádzajúcom odsúdení). Písomný sľub sťažovateľa či záruka jeho družky sa s ohľadom na trestnú minulosť a charakter sťažovateľa rovnako nejavia ako dostačujúce.

32. Napokon, k námietke sťažovateľa, že mohlo dôjsť k porušeniu jeho práv tým, že žiadal o prepustenie z väzby aj počas hlavného pojednávania 17. januára 2025 a následne 17. februára 2025 opätovne požiadal o prepustenie z väzby z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti zo 17. januára 2025, ústavný súd poukazuje na to, že v tom čase ešte nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti doručenej okresnému súdu 16. decembra 2024.

33. Ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým väzobným rozhodnutím krajského súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu